

ПРОГЛАС

ПОВОДОМ ШТРАЈКА УПОЗОРЕЊА, 19. МАЈА 2014. ГОДИНЕ

Најављена мера Владе Републике Србије о смањењу зарада за 10% у јавном сектору требало би да се односи и на запослене у образовању. Ова мера Владе ујединила је све репрезентативне синдикате образовања. Споразум који је потписан 23. априла доследно се поштује, о чему сведочи и заједнички наступ пред новим ресорним министром. Репрезентативни синдикати не прихватају смањење зарада у просвети и залажу се за што хитније доношење Закона о платама у јавном сектору уз услов да синдикати буду укључени у тај посао.

Како се чини, најава Владе је промоција сасвим озбиљне намере која само потврђује вишегодишњи однос државе према нашој делатности. Од нас се највероватније очекује да слегнемо раменима, прогутимо још једну кнедлу у грлу па да затим аплаудирамо и честитамо премијеру на потезу каквог се његови претходници нису сетили! И уместо да се, како смо навикли, предано позабавимо задатом темом па можда мудровањем пронађемо још који динар у шупљим џеповима и сакупимо за заједнички поклон „премијеру генерације“, ми СТУПАМО У ШТРАЈК УПОЗОРЕЊА!

На делу је очигледно неолиберални концепт који пропагира ММФ, Светска банка, а и добар део министара у Влади. Да се овакав вид штедње не исплати, уочено је у многим земљама и неки од најпознатијих светских економиста су против штедње, а за повећање потрошње. Како та наводна штедња делује на образовни систем, можемо видети на примеру Грчке, где је образовни систем буквално уништен сталним смањивањем плата запосленима.

Код нас у образовању, које се финансира из буџета, ради око 125.000 запослених (без запослених у предшколским установама). Ако би се умањила плата за 10%, то умањење би се односило на 110.000 запослених, јер се већ око 15.000 запослених (углавном помоћног особља) налази на минималцу. На њима, значи, нема уштеде. На осталим запосленима којима је просечна плата око 45.000 динара, држава би привидно уштедела око 9,86 милијарди на годишњем нивоу. Кажемо – привидно, јер, јер би се са смањењем плата, смањили и порези и доприноси и то: доприноси за ПИО фонд за око 1,8 милијарди, доприноси за Фонд здравства за око 1 милијарду, порези на доходак за 0,9 милијарди и доприноси за незапосленост за 0,124 милијарде, што је укупно 3,824 милијарде динара.

Дакле, ефекат смањења плата реално би представљао уштеду од 6,036 милијарди на годишњем нивоу, а на полугодишњем нивоу 3,018 милијарди динара. Па зар за 3 милијарде динара уштеде у буџету треба да се још више смањи мотивација за рад и осиромаше ионако слабо плаћени просветни радници? А – као, образовање је у експозеу премијера истакнуто као приоритет приоритета Владе! Какве су то реформе које иду са смањењем плата и издвајања за образовање?

С друге стране – не чини се готово ништа да се повећа приходна страна буџета. Око 200 милијарди динара нестане годишње у сивој економији. Само одржавање возног парка државних установа кошта преко 6 милијарди годишње. Естрадне звезде, адвокати, повлашћене фирме и појединци не плаћају порез или га плаћају минимално. У крађи струје, (што је губитак у ПДВ-у) нестане неколико милијарди годишње. И даље нису угашене многе од непотребних агенција. Ефекат смањења плата у јавном сектору биће додатно умањен и губитком пар процената ПДВ који чини 2/3 буџетских прихода.

Ако је држава у таквој опасности да јој прети банкрот и да је једино решење смањење плата у јавном сектору, просветни радници неће бити против смањења, али да се прво од свих других субјеката наплати оно што дугују држави, да се укину непотребни трошкови и дотације и да се отпусте партијски кадрови који су на брзину примљени у последње две године.